

ไม่รัก
4
ก็ยอม
คู่รักไกล
— 明媒善娶 —

เม้งซานเซิง 梦三生 เขียน DAAL แปล จื่อเหาว 子豪 วาด

๑๕๗

แม่สื่อ พ่อมด คู่รักอลังการ — 明媒善娶 —

เบ้งซานเซิง 梦三生
เขียน

DAAL
แปล

๑๕๑๔ คือรากรักแท้สุด

แม่สื่อจอมวุ่นลุ้นรักอลวน 4

明媒善娶

อลวน

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านอู๋อู๋

《明媒善娶》Vol. 4

Author: 梦三生 Meng San Sheng

Copyright © Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with Zhiyuan Yuedu (Guangzhou)

Literature Information Technology Co., Ltd. 至远悦读 (广州) 文学信息技术有限公司

Arranged through Manzhouli Zhalainuoer Wenxin Counseling Studio

(满洲里市扎赉诺尔区文心信息咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8165-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ กิตติ พิพัฒน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนัด

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้งกับแม่สื่อจอมวุ่นลึนรักอลวน เล่ม 4 และเป็นเล่มสุดท้ายของนิยายเรื่องนี้แล้วนะคะ แต่ถึงอย่างนั้นความสนุกสนานและตลกขบขันก็ยังอัดแน่นทุกตัวอักษรเช่นเคยค่ะ

ในเล่มสุดท้ายนี้ความวุ่นวายก็ยังวนเวียนอยู่รอบกายแม่สื่อน้อย ‘ชื่อฝาเคอ’ ของเราแบบไม่หยุดหย่อน ไหนจะพี่สามของตอนที่ทำทางจะต้องออกหักรักคู่ต ไหนจะพี่ใหญ่ที่เหมือนจะมีหญิงที่พึงใจ ทว่าไม่ยอมปรินิพพาน ความโกลาหลของการจับคู่ ความเข้าใจผิด ความจริงที่ซุกซ่อนอยู่ใต้ฉากหน้าแสนฮา บทสรุปของทุกคนจะเป็นอย่างไรกันนะ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้การสนับสนุนงานของสำนักพิมพ์ ด้วยดีเสมอมา แล้วพบกันใหม่ในเรื่องหน้าเร็ว ๆ นี้ค่ะ

อรุณ

123

ชื่อฝาเคอยืนมองรถม้าตระกูลเฮ้อลืบทาไป พลันนึกคิดขึ้นได้ว่า
นางลืมนิดไปได้อย่างไร บัดนี้เกิงเถียนนั้นเป็นดังเผือกร้อนที่กำลังลวกมือ

ขณะบ่นพึมพำ ชื่อฝาเคอรู้สึกเย็นวาบไปทั่วแผ่นหลัง เมื่อหัน
กลับไปก็พบว่าพี่สามชื่อยืนฟังประตุมองนางด้วยรอยยิ้มแปลกๆ ทำเอา
นางขนลุกชูในชั่วขณะ

“พี่สาม...ทำไมถึงมาแอบฟังพวกเราคุยกันแบบนี้เล่า!” แรกเริ่ม
ชื่อฝาเคอกล่าวอย่างขอความเมตตา ทว่ากลับเปลี่ยนน้ำเสียงรวดเร็ว
อย่างไม่เกรงกลัวอันใด “ท่านมาตั้งแต่เมื่อใด!”

แม้จะเสียงดังฟังชัด แต่คำพูดนี้ก็ยิ่งเจอความระแวง เป็นท่าที
ของผู้ที่แข็งนอกอ่อนในโดยแท้

...พี่สามมาตั้งแต่เมื่อใด เขาได้ยินอะไรไปบ้างเนี่ย!

“เท่าที่บอกว่า เรื่องความสุขชั่วชีวิตของข้าอยู่ในมือของเจ้า?” พี่สาม
ชื่อเล็กคิ้วกล่าวเสียงเรียบ

ชื่อฝาเคอสะอึกทันที

“...ท่านได้ยินหมดแล้วสินะเจ้าคะ” นางยิ้มเจื่อน

พี่สามชื่อตอบนางเพียงคำเดียว

“อ้อ”

เมื่อเย็นวันนี้ ชื่อฝาเคอคูมีท่าที่แปลกไป...ดูแลเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ

“พี่สาม ท่านกินเนื้อนี้สิ เนื้อนี้แช่ตุ๋นนานมาก ทั้งเปื่อยและนุ่ม น่ากินเชียวนะเจ้าคะ” ชื่อฝาเคอคิบเนื้อติดมันด้วยรอยยิ้มพิมพิใจ เนื้อสีล้วน่ากินถูกวางบนชามข้าวของพี่สามชื่อ

พี่สามชื่อเหลือบมองนางเล็กน้อย ส่งเสียง “อ้อ” ก่อนจะกินมันลงไป

“พี่สาม ท่านกินปลานี้สิ เนื้อตรงท้องปลาจะสดและนุ่มทีเดียว แล้วก็ไม่มีก้างเลยสักนิดด้วย” ชื่อฝาเคอคิบเนื้อตรงท้องปลาด้วยหน้าตายิ้มแย้ม อีกทั้งยังเอาก้างออกอย่างระมัดระวัง ท่าทางอยากจะป้อนเข้าปากอีกฝ่ายให้ได้ ช่างดูประจบประแจงเสียเต็มประดา

ท่าทางประหลาดของชื่อฝาเคอทำให้พี่ใหญ่ชื่อ พี่รองชื่อ และชื่อจ่างหวยต่างมองกันไปตามา

ในที่สุด เสียง ‘ปัง’ พลันดังขึ้น ชื่อจ่างหวยวางตะเกียบลงบนโต๊ะอย่างแรงเพราะทนไม่ไหวอีกต่อไป “นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!”

พี่สามชื่อไม่สะทกสะท้าน เพียงคิบเนื้อปลา ‘ง่ำ’ เข้าปากไปอีกหนึ่งคำ ก่อนจะเหลือบมองบิดาที่เต็มไปด้วยท่าทีอิจฉานิดๆ แล้วเอ่ยเนิบช้า “ท่านพ่อ พวกเราพี่น้องรักใคร่กลมเกลียว ท่านพ่อไม่ดีใจหรือขอรับ”

ดีใจ...กับผีนะสิ!

ชื่อจ้างห่วยเกือบจะด่าออกไป แบบนี้นะหรือพี่น้องรักใคร่ กลมเกลียว! พอเห็นท่าทางทำตัวรวนายท่านใหญ่ของชื่อจ้งไห่นั้น แล้ว...ไม่ได้การละ ตาของเขาเจ็บไปหมดแล้ว

“อาเคอ เจ้าเล้ามา” ชื่อจ้างห่วยลั่นเลิกความคิดที่จะพูดคุยกับ บุตรชายไม่ได้เรื่องได้ราวคนนี้ แล้วหันไปมองชื่อฝาคเคอด้วยความรัก “เจ้าลูกเวรนี้รังแกเจ้าใช้หรือไม่ เจ้าไม่ต้องกลัว บอกพ่อมา พ่อจะอยู่ข้างเจ้าเอง”

ในยามปกติหากบิดาค่อยๆ โน้มน้าวเช่นนี้ ชื่อฝาคเคอคงถือโอกาส ฟ้องทุกอย่างออกไปทันที แต่วันนี้...นางกลับรู้สึกผิด

“เปล่าเจ้าคะ พี่สามไม่ได้รังแกข้า ข้าเห็นว่าช่วงนี้เขาลำบาก จนผมไม่ไปมากก็เลยเป็นห่วง” ชื่อฝาคเคอพูดปดตาไม่กะพริบ

พี่ใหญ่ชื่อ พี่รองชื่อ และชื่อจ้างห่วยต่างมองไปทางใบหน้า เจ้าเนื้อที่กำลังกินอย่างมีความสุข...มองตรงไหนกันนะถึงเห็นว่าใบหน้า เจ้าเนื้อนั้นผมมลง!

ทุกคนหันไปมองเป็นตาเดียว พี่สามชื่อยังคงเคี้ยวอย่างเชื่องช้า ก่อนจะกลืนอาหารในปากลงท้อง จากนั้นจึงทอดถอนใจอย่างแผ่วเบา เอ่ยพร้อมสีหน้าเศร้าหมอง “ใช่แล้ว ช่วงนี้รู้สึกอดิโรยเหลือเกิน”

“เช่นนั้นพี่สามรีบกินเถิด” ชื่อฝาคเคอได้ยินดังนั้นก็รีบตักซุบ ให้เขาจนเต็มถ้วย

ทุกคนได้แต่เบือนหน้าหนีเสียบๆ

ไม่ไหว ทนมองต่อไม่ไหวแล้ว อยากฟาดเขาสุตๆ

มีเพียงเถาชื่อที่มองลูกสามวางท่าราวกับนายท่านใหญ่พักหนึ่ง แล้วก็มองบุตรสาวที่รับใช้อีกฝ่ายราวกับเป็นสาวใช้อีกพักหนึ่ง ก่อนจะเลิกคิ้วคล้ายเข้าใจอะไรบางอย่าง...

หลังมือเย็น พี่สามชื่อน่าจะพอสัมผัสได้ว่าตนเองสร้างความเกลียดชังมากพอสมควรแล้ว หากอยู่ต่อไปคงถูกทุบตีแน่ ด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอดอันแก่กล้า เขาจึงรีบเสนอตัวไปให้อาหารเจ้าโกวเซิง

เถาซือรีบวิ่งซื้อผาเคอที่กำลังจะเดินตามไปทันที “อาเคอ แม่มีเรื่องจะถามเจ้า”

ซื้อผาเคอทำได้เพียงเดินตามเถาซือเข้าห้องไปเงียบๆ

“นังลิ” เถาซือเอ่ยพลางมองซื้อผาเคอที่กำลังอึดอัดจึงยืนตัวตรงแหน้รากับถูกลงโทษ

ซื้อผาเคอนั่งลงเงียบๆ

“เกิดอะไรขึ้น ยังไม่คิดจะเล่าให้แม่ฟังอีกหรือ” เถาซือเลิกคิ้ว

“เรื่องพี่สามกับเชอเถียน...เป็นเรื่องเข้าใจผิดเจ้าค่ะ” ซื้อผาเคอพูดจาอ้อมแอ้ม แต่เมื่อได้เอ่ยปากก็กล่าวออกมารวดเร็ว

“ดังนั้นเจ้าจึงตกลงกับเชอเถียนว่าจะคืนเกิงเถียของนางในวันพรุ่งนี้ใช่หรือไม่” เถาซือฟังถึงคำสุดท้ายก็ถาม

“เจ้าค่ะ” ซื้อผาเคอเกาติ้ระชะ คิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดถึงได้ผิดพลาดครั้งใหญ่เช่นนี้ได้ นี่มันความรู้โรจน์ชั่วชีวิต พังทลายเพียงชั่วพริบตาซัดๆ!

“เอาเถิด รีบแก้ปัญหาก็ดีเหมือนกัน” เถาซือพยักหน้าและไม่ได้กล่าวอันใดอีก

“ท่านแม่...ข้าทำผิดใช่หรือไม่เจ้าค่ะ” ซื้อผาเคอเหลือบมองเถาซือเอ่ยถามด้วยความรู้สึกผิด

“ในเมื่อเจ้ารู้ตัวแล้ว ก็ถือเสียว่าเป็นบทเรียนให้เจ้าฉลาดขึ้นแล้วกัน” เถาซือยกมือลูบศีรษะนาง “รีบพักผ่อนเถิด”

ซือฝาค่อยเดินคอตคออกจากห้อง แต่แทนที่นางจะกลับไปพักผ่อน นางกลับเดินไปหาพี่สามที่ลานบ้าน และเห็นพี่สามชื่อกำลังนั่งคุกเข่าอยู่หน้ากรงของโก้วเซ็งจากไกลๆ ไม่รู้ว่ากำลังทำอันใด

ครั้นเดินเข้าไปใกล้และมองดู...ก็เห็นว่าพี่สามชื่อกำลังใช้ใบหญ้าเหยยโก้วเซ็งเล่นด้วยความเบื่อหน่าย ครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม...ทำให้โก้วเซ็งโกรธจนขนที่ลำคอตั้งชัน

จากนั้น ก็เห็นเขาตั้งมือออกมาพร้อมเสียง “ไฉ้ย!” เป็นอย่างไรเล่า ในที่สุดก็ถูกเจ้าโก้วเซ็งที่กำลังโมโหจิกเข้า

หากเป็นช่วงเวลาปกติ ซือฝาค่อยคงหัวเราะเยาะเสียงดังลั่น ทว่าวันนี้...นางกลับเดินเข้าไปด้วยท่าที่เป็นห่วง ขณะที่กำลังจะกล่าวปลอบใจ นางกลับชะงักเพราะได้กลิ่นฉุนของสุรา

“พี่สาม ท่านดื่มมาหรือ”

“อือ” พี่สามชื่อกุมมือตนเองไว้ พยายามรับอย่างตรงไปตรงมา

ซือฝาค่อยลึนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว นางเองก็อยากดื่มด้วยเช่นกัน พี่สามไปเอาสุรามาจากที่ไหนกันนะ ทั้งที่มือเย็นก็ไม่เห็นเขานำมันมานี่แอบเก็บสุราส่วนตัวเอาไว้หรือหรือ! อะแหม แต่ฉันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ซือฝาค่อยรีบสลัดความคิดเหล่านั้นทิ้งไป...นางเริ่มคิดอย่างกลัดกลุ้มอีกครั้งว่า คงไม่ใช่ว่าพี่สามดื่มสุราแก้กลุ้มหรือกระมัง

“มือท่านเป็นอย่างไรบ้าง” ซือฝาค่อยแสดงความห่วงใยของตนก่อน

พี่สามชื่อยกมือที่เหลือเพียงรอยแดงจางๆ บนหลังมือให้นางดู

“โก้วเซ็งจิกได้รู้หนักเบาดีจริง ๆ” ซือฝาค่อยเปลือยขึ้นชมโก้วเซ็งก่อนจะสบเข้ากับสายตาโกรธเคืองของพี่สามชื่อ นางกระแอมกระไอเสียงเบา แล้วรีบกล่าวออกไป “ไม่เป็นอันใดก็ดีแล้ว...”

พี่สามซื้อส่งเสียงฮึดอัด จากนั้นจึงเบือนหน้าหนี

“คือว่า พี่สาม...”

“มีเรื่องอะไรก็พูดมา” พี่สามซื้อเอ่ยเสียงเรียบ

ซือฝาค่อมองตาเขาเล็กน้อย และผินใจโพล่งออกไป “ข้าคิดว่า
พรุ่งนี้จะนำเงี่ยงของเขอเถียนกลับไปคืนเจ้าค่ะ”

พี่สามซื้อนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง

ซือฝาคือก้มหน้างุด หลบสายตาทาลางกล่าวอย่างรู้สึกผิด “ข้า
ขอโทษ...”

พี่สามซื้อหันกลับมามองนาง ทันใดนั้นก็หัวเราะเบาๆ “ในเมื่อ
รู้จักขอโทษข้า เช่นนั้นก็ไม่ต้องนำเงี่ยงกลับไปคืนหรอก ผิดแล้ว
ก็เลยตามเลย”

ซือฝาคือดวงตาเบิกกว้างด้วยความตะลึงงัน ครั้นตั้งสติได้ก็รีบ
ส่ายหน้าระรัวจนคล้ายกลองปองแป้ง

“พี่สาม เป็นแม่สื่อต้องมีโน้มน้าว ชำทำเช่นนั้นไม่ได้” ซือฝาคอ
เอ่ยอย่างเด็ดขาด

พี่สามซื้อไม่ได้เอ่ยอันใด เขาก็มองโกวเซิงในกรงที่กำลังจิก
เมล็ดข้าวอย่างสบายใจเมื่อไม่มีเขาไปรบกวน ใบหน้าครึ่งหนึ่งถูกซ่อน
อยู่ในเงามืดจึงเห็นได้ไม่ชัด

“พี่สาม...แผ่นดินไม่ใช่เท่าใบพุทรา ในตำบลงหลวงยังมีหญิงสาว
อีกมาก ข้าต้องใส่ใจเรื่องการหมั้นหมายของท่านแน่นอน” ซือฝาคอ
เห็นถึงอารมณ์ที่ผิดแผกไป จึงรีบปลอบใจในทันที

พี่สามซื้อก็ยังไม่วอมเอ่ยอันใด แต่ไหล่ของเขาเริ่มสั่นนิดๆ

ซือฝาคอเห็นเช่นนั้นแล้ว เอ๊ะ หรือว่าจะกำลังร้องไห้!

“พี่สาม แดงที่ผืนเต้ดีดออกจากตัณย์ยอมไม่หวานนะเจ้าค่ะ...”

ซือฝาคูแฉะแนะนำจากใจจริง

กระนั้น ไหล่ของพีสามกลับสั่นแรงขึ้น ซือฝาคูมองด้วยความ
เป็นห่วง รีบพยายามคิดหาวิธีปลอบใจเขา หลังจากพอจะเรียบเรียง
คำพูดได้แล้ว จู่ ๆ ก็รู้สึกว้าวไหล่ของอีกฝ่ายสั่นเกินไปจนผิวดึงเกร็ง...
พอชะงักงัน เอ้า! ดูเอาเถิด! เจ้าคนผู้นี้หัวเราะว่าจนเห็นฟันทั้งปาก
แล้ว!

ซือฝาคูกัดฟันกรอด จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นพร้อมตะโกน
เสียงดัง “ท่านพ่อ! พีสามแก๊งค์ข้า!”

พีสามซื่อตัวแข็งทื่อ มองหน้าซือฝาคูที่พลิกเพลงไปมารวดเร็ว
เสียยิ่งกว่าพลิกหน้าหนังสืออย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนจะเห็นว่าบิดาของตน
ถือไม้เดินเข้ามาด้วยท่าทางดุตัน

ช่วยด้วย!

และจากนั้นเพียงครู่เดียว เสียงกรีดร้องโหยหวนก็ดังอยู่ในลาน
บ้านตระกูลซือพักใหญ่

จนกระทั่งเถาซือออกมาห้ามปราม...เหตุการณ์รุ่นวายทั้งหมด
จึงสงบลง

“โหวกเหวกอันใดกัน ไม่ดูเวลาบ้างหรือ” เถาซือชี้ไปทาง
ซือฝาคูที่เป็นคนต้นเรื่องในเชิงห้ามปราม แล้วหันไปทางซือจางหวย
“รีบไปพักผ่อนเถิด”

อืม แม่น้ำเสียงอ่อนลงกว่าเมื่อครู่แปดส่วน ทว่าจากสีหน้า
ดูเหมือนว่าจะยังคุกรุ่น

ลั่นคำของเถาซือ ซือจางหวยโยนไม้ทิ้งทันทีและเดินตามภรรยา
เข้าห้องไปอย่างว่าง่าย

ซือฝาคูยกมืออุจุมูก เมื่อหันมาประสานสายตากับดวงตา

ดำขลับของพี่สามชื่อ...กลับรู้สึกผิดอย่างไรสาเหตุ นางเกรงว่าพี่สามชื่อ
จะฉวยโอกาสที่บิดาไม่อยู่แก่แผ่นดินจึงรีบวิ่งหนีออกไปทันที

ดออยยาบ

ชื่อฝาเคอวิ้งเหยาะ ๆ กลับมาหึ่งตัวเอง ทว่าเพ็งจะนั่งลงก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตู

นางจึงเปิดประตูออกดู พี่สาม?! นางตกใจรีบปิดประตูทันที ทว่าสายไปแล้ว พี่สามชื่อเอ๋อมมือเข้ามารั้งประตูไว้

“พี่สาม ท่านคิดจะทำอะไร...ข้าจะร้องแล้วนะ!” ชื่อฝาเคอเอ๋ย ทำทางซึ้งซึ้งทั้งที่ใจนั้นหวาดกลัว

“ข้าจะทำอันใดได้” พี่สามชื่อผลักประตู ก่อนจะเดินวางก้ามเข้ามาข้างในพลางสา่กาสุราในมือ “ข้ามีเหล้า เจ้าอยากดื่มด้วยหรือไม่”

ชื่อฝาเคอดวงตาเป็นประกายและกลืนน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

พี่สามชื่อทำทิวากาสุราไว้บนโต๊ะ จากนั้นก็หย่อนบั้นท้ายลงนั่งควักจอกสุราสองใบออกมาจากในอกเสื้อราวกับเล่นกล “มาสิ มาดื่มเป็นเพื่อนข้าสักจอก”

...แม้แต่จอกสุราก็น่าติดตัวมาหรือนี้

ชื่อฝาเคอประหลาดใจพลางอุทานอยู่ในใจ

พี่สามซื้อเหลือบมองซื้อฝาเคอที่มีสีหน้าหิวกระหายผาดหนึ่ง
ก่อนจะหยิบกาสุราและชูขึ้น สุราใสเย็นไหลออกมาจากพวยกาทีละน้อย
แล้วหยดลงไปใ้จอกสุราจนเกิดเสียงเสนาหุ

เสียงนั้นช่างเย้ายวนใจสุดจะพรรณนา

ซื้อฝาเคออยากดื่มสุรามานานแล้ว ตั้งแต่ได้ดื่มสุราจนเมามายที่
โรงเตี๊ยมซึ่งในครั้งนั้น นางก็ไม่ได้แตะสุราอีกเลยแม้แต่หยดเดียว
บัดนี้แมลงกระหายสุรากำลังเคลื่อนตัวอยู่ในท้องจนอดไม่ได้ที่จะ
กลืนน้ำลายอีกครั้ง

“ไม่ดื่มหรือ” พี่สามซื้อชูจอกสุรา

จะไม่ดื่มได้อย่างไร!

ซื้อฝาเคอตัดความรู้สึกผิดทิ้งไป รับจอกสุรามา... ครั้นสุรา
จกนั้นไหลลงท้อง นางพลันรู้สึกอุ่นสบายไปทั่วทั้งกาย

พี่สามซื้อรินเพิ่มใ้นางอีกครั้งจนเต็มจอกอย่างใจกว้าง

เมื่อจอกที่สองไหลลงท้อง ประหนึ่งลอยละล่องกลายเป็น
เทพเซียน

“ดื่มอีกหรือไม่” พี่สามซื้อยิ้มบาง เอ่ยถามด้วยเสียงอบอุ่นและ
สนิทสนม

ซื้อฝาเคอกะพริบตาที่ยามนี้พรา่เลื่อนเพราะความมึนเมา นาง
สายตืระออย่างว่าง่ายยิ่งนัก “ไม่ดื่มแล้ว... ดื่มไม่ได้แล้ว พรุ่งนี้ยังมี
เรื่องสำคัญต้องทำ... ข้าตกลงกับเชอเถียนว่าจะไป... คินเกิงเถี่ย...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง นางก็พุบหลับลงบนโต๊ะ

เมื่อเห็นซื้อฝาเคอหลับสนิทอยู่บนโต๊ะ พี่สามซื้อก็หัวเราะเสียง
เบา ก่อนจะประคองนางไปที่เตียง ห่มผ้าใ้นางเรียบร้อยแล้วค่อย
เดินออกมา

ก่อนเดินออกมา เขายังคว้ากาสุราและจอกที่อยู่บนโต๊ะไปด้วย
ใช้แล้ว การไม่เหลือสิ่งใดทิ้งไว้ให้เป็นปัญหามายหลังคือคุณธรรม
อันดีงาม

พีสามซื้อเพิงปิดประตูเสร็จ หันกลับมาทักบ๊องจ้งซานยืนอยู่
ด้านนอก เขาได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ “บ๊อง ดึกปานนี้เหตุไฉนยังไม่นอน
อีกเล่า”

“เจ้าก็ยังไม่นอนไม่ใช่หรือ” บ๊องซื้อมองเขาแล้วเลิกคิ้ว “เมื่อ
เย็นนี้เจ้าและอาเคอมีเรื่องอันใดกัน ท้าทางพิลึกชอบกล”

“ไม่มีอะไรขอรับ นางหนูคงเกิดอยากเป็นคนดีขึ้นมากะมัง”
พีสามซื้อตอบอย่างขอไปที

บ๊องซื้อมองเขาเจี๊ยบๆ ครู่หนึ่ง แต่พอได้กลิ่นอะไรบางอย่าง
สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันที “เหตุใดเจ้าถึงมีกลิ่นเหล้า เจ้าให้อาเคอดื่มเหล้า
หรือ”

“วางใจได้ ข้ารู้ขอบเขตดี แค่ออกเดียว” พีสามซื้อทำท่า
เปรียบเทียบหนึ่งจอกของตนด้วยท่าที่เสียไม่ได้ “ท่านก็รู้ว่านางอยาก
ดื่มเหล้ามากแค่ไหน มาอ่อนนอนข้าเสียตั้งนาน”

บ๊องซื้อยังมองเขาอย่างสงสัย ด้วยรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ
แต่ก็คิดไม่ออกว่ามีสิ่งใดผิดแผกไปจึงได้แต่พยักหน้า “รีบนอนเถิด”
กล่าวจบก็หันหลังเตรียมเดินจากไป

พีสามซื้อมองแผ่นหลังของบ๊องซื้อแล้วพลันเรียกอีกฝ่ายเอาไว้
ก่อน “บ๊อง”

“หืม” บ๊องซื้อหันกลับมามองเขา “ยังมีอะไรอีกหรือ”

“ท่านยังจำเรื่องที่ข้านำภาพวาดไปขายที่ร้านครั้งแรกได้หรือไม่”
พีสามซื้อเอ่ยถาม

พี่รองซื้อได้ยีนดั่งนั้นก็แค่พยายามกลั้นข้าเอาไว้ “อ้อ จำได้ ครั้งนั้นข้าประเมินราคาไว้สิบตำลึง แต่สุดท้ายกลับขายได้ร้อยตำลึง มีอันใดหรือ”

“ข้าจำได้ว่าหลังจากนั้นมาเมื่อวันหนึ่ง ท่านกลับมาด้วยท่าทาง ดีใจสุดขีด ทั้งยังบอกว่าเก็บตกของดีมาได้ มีคนนำภาพวาดของท่าน หลินยวนมาจำหน่ายในราคาหนึ่งพันตำลึง”

พี่รองซื้อได้ยีนดั่งนั้นก็คิดเพียงว่าน้องชายยังคงติดใจกับเรื่องนี้ ได้แต่กล่าวบล็อบบโยนด้วยรอยยิ้ม “นั่นก็ผ่านมาหลายปีแล้ว เจ้ายังไม่เลิกคิดเรื่องนี้อีกหรือ อย่าได้ใส่ใจมันอีกเลย ช่วงนี้ภาพวาดของเจ้า ที่อยู่ในร้านก็ขายดีใช้ได้ มีภาพหนึ่งยังขายได้ราคาสูงถึงแปดร้อยตำลึง เลยด้วย”

...ภาพวาดที่ท่านหลินยวนวาดไว้เมื่อหลายปีก่อนมีมูลค่าหนึ่งพัน ตำลึง ส่วนตัวเขาผ่านมาหลายปีถึงเพียงนี้แล้ว มีภาพหนึ่งขายได้ แปดร้อยตำลึงก็ถูกเรียกว่าราคาสูง? มองผู้อื่นผ่านช่องประตูแคบจึงเห็น ผู้อื่นผิตเพี้ยนไปแท้ๆ!

ทว่า นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญ

พี่สามซื้อยังคงถามต่อ “ท่านยังจำรายละเอียดของภาพวาดนั้น ได้หรือไม่”

พี่รองซื้อครุ่นคิดเล็กน้อย “อันที่จริงข้าเองก็ไม่เคยเห็นภาพนั้น กับตา ตอนที่ข้ารู้เรื่อง เด็กในร้านก็ขายภาพนั้นไปแล้ว และฟังเขาเล่า มาอีกที...คล้ายกับว่าจะเป็นภาพสตรีชาววัง”

สีหน้าของพี่สามซื้อเผยให้เห็นท่าทีลึบลมคมใน “ข้าจำได้ ท่าน หลินยวนไม่ค่อยวาดรูปคนใช่หรือไม่”

เมื่อพี่รองซื้อได้ยีนดั่งนั้นก็ชะงักไปนิดๆ “น้อยครั้งมากที่จะได้

เห็นเขาวาดภาพคน แต่ภาพในห้องอาเคอ...” กล่าวถึงตรงนี้พี่รองซื้อ
รับยังตนเองไว้ เพราะหากน้องชายสามรู้ว่าลู่อือคือท่านหลินยวน
อาจจะคลั่งขึ้นมาได้

สีหน้าของพี่สามช็อกกลับยังมีเลศนัย เรื่องตัวตนของลู่อือ เขา
พอจะได้มาลึกลับสักหนึ่งแล้ว แต่พี่รองยังคงคิดปิดบังไว้

ทว่า...เรื่องนี้กลับเริ่มน่าสนใจ

ภาพวาดสตรีสาววังของท่านหลินยวนถูกเด็กในร้านคนหนึ่ง
ขายไป แต่พี่รองกลับไม่เคยเห็นมันด้วยตาตนเอง เขารู้เพียงว่ามี
ภาพนั้นอยู่จริง และขายได้ราคาสูงถึงหนึ่งพันตำลึง

“พี่รอง ท่านจำได้หรือไม่ว่าตอนนั้นใครเป็นคนซื้อภาพนั้นไป”
พี่สามซื้อไม่ได้เอ่ยถามอันใดเกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่กลับเบี่ยงประเด็น
ไปทันที

พี่รองซื้อลูกบางหยุดคิดเล็กน้อย “เหมือนจะเป็นคุณหนูตระกูล
เฮ่อ” เพราะครั้งนั้นได้เงินมาถึงหนึ่งพันตำลึง เขาจึงจำได้อย่างชัดเจน
กล่าวจบก็เอ่ยถามด้วยความสงสัย “เหตุใดเจ้าถึงได้ถามเรื่องนี้ขึ้นมา”

“อ้อ ก็ไม่มีอะไร เพียงนึกขึ้นได้ว่าหลังจากได้รับเงินหนึ่งร้อย
ตำลึง ความมั่นใจของข้าก็เพิ่มขึ้นมาก จึงวาดภาพสตรีสาววังภาพหนึ่ง
วางไว้ที่ร้าน แต่ต่อมาภาพวาดสตรีสาววังนั้นกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอย
ถึงอย่างไรภาพวาดของข้าก็ไม่ได้มีค่าอันใด อันที่จริงก็เป็นเพียงการ
ฝึกมือจึงไม่ได้เฝ้าถามให้มากความ” พี่สามซื้อยิ้มบาง

ได้ฟังถึงตรงนี้ พี่รองซื้อพลันนั่งอึ้งราวกับหิน

หรือภาพวาดของท่านหลินยวนที่ขายได้ถึงหนึ่งพันตำลึง...จะเป็น
ภาพฝีมือน้องสามของพวกเขา!

ไม่ได้ ต้องเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ หากตระกูลเฮ่อรู้เข้า

คงคิดว่าร้านของพวกเขามีเจตนาหลอกลวงแน่!...แต่เรื่องนี้ผ่านมานานมากแล้ว ตระกูลเฮ้อคงไม่ไถ่ถามถึงเรื่องนี้อีกกรรมัง

เวลานี้พี่รองซื้อเดินกลับไปด้วยความว่าวุ่นใจ ไม่มีกะจิตกะใจจะถามเจ้าสามถึงสาเหตุที่มาหาอาเคอเสียดึกดื่นและเรื่องที่ให้นางดื่มสุราด้วย

พี่สามซื้อยังยืนอยู่ที่เดิม มองพี่รองจากไปในสภาพจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ในใจเต็มไปด้วยความสับสน เขาเห็นท่านหลินยวนเป็นศัตรูมานานหลายปีเพราะภพवादของอีกฝ่ายขายได้ราคาสูงถึงหนึ่งพันตำลึง ไปๆ มาๆ...ที่แท้ภพวาดนั้นเป็นของเขาหรือ

เพราะลูกจ้างคนนั้นคิดว่าเป็นภพवादของท่านหลินยวน ราคาจึงเพิ่มขึ้นมาสิบเท่าใช่หรือไม่

แค็กๆ ตอนนี้อึดใจเขาไม่มั่นคงยิ่งกว่าเดิมอีก!

ซือฝาคอหลับสนิทตลอดทั้งคืน โดยไม่รู้ตัวตนเองหลับไปตั้งแต่เมื่อใด ครันลืมหันตาคืน ห้องฟ้ากลับสว่างโร่ แสงแดดแยงตา

หลังจากนวดศีรษะที่ปวดหนึบอยู่บ้างแล้ว ซือฝาคอพลันลุกขึ้นล้างหน้า เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จออกจากห้องก็เป็นเวลาเที่ยงวัน ยามนี้ในบ้านเหลือนางเพียงคนเดียว

ขณะยืนอยู่ในลานบ้าน ซือฝาคอหลับสนอยู่ช่วงหนึ่ง รู้สึก...เหมือนลืมหันตาค้นเรื่องสำคัญอะไรบางอย่างไป

เรื่องอันใดกันนะ นางนวดขมับที่ยังมีอาการวิงเวียนนี่คืออะไร ไม่ออกอยู่พักหนึ่ง ทันใดนั้นเองท้องก็เริ่มประท้วง ซือฝาคอที่หิวจนไส้กั่วจึงเลิกลึกคิดทุกอย่างและเดินตรงไปที่ครัว

โจ๊กอุ่นๆ ตั้งอยู่บนเตาในครัว นางจึงตัดสินใจกินให้อิ่มท้องเสียก่อน

หลังจากกินโจ๊กไปหนึ่งชาม นางจึงรู้สึกว่าการนั่งขัดเจนนี้นั้น
จากนั้นพลันเริ่มนึกถึงเรื่องที่ตนลืมขึ้นได้...คินเก็งเถี่ย!

นางรีบปากเฮ่อเฮ่อเถี่ยกันว่านี่จะไปคินเก็งเถี่ยที่บ้านตระกูลเฮ่อ!

ซือฟาเคอแต่งตั้งขึ้นราวกับไฟลนกัน รีบพุ่งตรงกลับไปห้องของ
ตนเองเพื่อหาเก็งเถี่ย ยามนี้เมื่อมาคิดถึงเหตุการณ์ที่พี่สามเกิดใจดี
เอาสุราม้าให้นางดื่มเมื่อคืนนี้แล้ว มันก็น่าสงสัยจริงๆ! หรือเขามี
เจตนาอื่นแอบแฝง!

ความสงสัยยังคงอยู่จนกระทั่งนางกลับถึงห้อง ดึงเปิดลิ้นชัก
ใส่กล่องเครื่องประทีปโน้ม แล้วเห็นเก็งเถี่ยที่ถูกวางอยู่ที่เดิมในสภาพ
สมบูรณ์ดี...ถึงได้วางใจ

อืม ดูเหมือนนางจะเข้าใจพี่สามผิดไป

ซือฟาเคอได้แต่รู้สึกผิดอยู่เงิบๆ และไม่กล้าสงสัยอันได้อีก
เพื่อไม่ให้เสียเวลาไปมากกว่านี้ จึงรีบหยิบเก็งเถี่ยยัดใส่อกก่อนออกไป
บ้านตระกูลเฮ่อโดยทันที

ชื่อผาเคอมาถึงบ้านตระกูลเฮ้อก็เป็นช่วงบ่ายแล้ว

ไม่รู้ว่านางคิดไปเองหรือไม่ ชื่อผาเคอรู้สึกได้ว่าวันนี้คนเฝ้าประตู
ของตระกูลเฮ้อดูแปลกไป คล้ายอยากกล่าวอันใดบางอย่าง
...หรือจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ชื่อผาเคอได้แต่สงสัย เมื่อเดินเข้ามา นางพลันชนเข้ากับเฮ้อ-
เฮ้อเสียนที่ไม่ได้พบหน้ามาหลายวัน ท่าทางของเขาดูเหน็ดเหนื่อยจาก
การเดินทาง และยามนี้ดูเหมือนกำลังจะออกไปข้างนอกด้วย

พี่ใหญ่เฮ้อกลับมาตั้งแต่เมื่อใด!

ชื่อผาเคอรู้สึกเสียสลับหลังวาบโดยไม่รู้ตัว และเข้าใจในทันทีว่า
เหตุใดคนเฝ้าประตูถึงได้มีท่าทีกระอักกระอ่วนเช่นนั้น พอนึกถึงเขาที่มี
ท่าทีเกรี้ยวกราดครั้งเมื่อนางเป็นตัวแทนของลู่อือมาพูดคุยเรื่องการสู่ขอ
ชื่อผาเคอก็เริ่มหัวใจเต้นแรง หากเขารู้ว่านางก่อเรื่องใหญ่คิดจับคู่พี่สาม
และเฮ้อเถียน...เขาคงบิบบิบนางจนตายคามือเป็นแน่!

และด้วยความคิดเช่นนั้น นางจึงตั้งใจเลียงเขาและพูดคุยเรื่อง

การสู้ชอกกับท่านลุงเฮ้อและท่านป้าเฮ้อโดยตรง...ท่านป้าเฮ้อบอกว่า
เขาไปเก็บบัญชี อย่างน้อยครึ่งเดือนถึงจะกลับไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงได้
กลับมาเร็ววัน!

อาจเป็นเพราะซือฝาคอมมีท่าทางแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด คิ้วของ
เฮ้อเฮ้อเสียนจึงขมวดเข้าหากัน พร้อมกล่าวอย่างไม่พอใจ “เหตุใด
เห็นข้าแล้วต้องทำท่าเหมือนเห็นผี”

เช่นนั้นหรือ...น้ำเสียงเช่นนี้ค่อยเหมือนพี่ใหญ่เฮ้อที่นางคุ้นเคย
หน่อย ส่วนพี่ใหญ่เฮ้อที่ร่วมยกยอปอปั้นนางที่โรงเรียนเซ่งซิงซึ่งเป็นเพื่อน
ท่านพ่อของนางในวันนั้น ต้องไม่ใช่ท่าทีปกติของเขาแน่นอน!

ซือฝาค่อยยิ้มแห้ง “พี่ใหญ่เฮ้อ ท่านกลับมาตั้งแต่เมื่อใด
เจ้าคะ ข้าเพียงตกใจที่ได้พบท่านในเวลานี้เพราะท่านป้าเฮ้อบอกว่า
ท่านไปเก็บบัญชี อย่างน้อยครึ่งเดือนถึงจะกลับ”

จริงสิ เป็นเพราะเขาต้องออกไปเก็บบัญชีนี้เอง

สามิภรรยาที่ไม่น่าไว้วางใจคือนั้นฉวยโอกาสสร้างเรื่องยามเขาไม่อยู่
บ้านอีกแล้ว! เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้ เหตุผลที่เขารีบกลับมาก็เป็นเพราะมี
กลางสังหรณ์แปลกๆ คล้ายว่าหากไม่รีบกลับมาอาจจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น!

ผลสุดท้าย...เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากเขารีบ
กลับมาตำบลงหลวงด้วยความเหน็ดเหนื่อย มันยังทำให้เขารู้สึกเหมือน
มีก้อนเลือดติดอยู่ในลำคอ

ครั้งก่อน หลังจากเหตุการณ์โยนลูกแพรปักเพื่อเสี่ยงทายเลือกคู่
สองคนนั้นก็ทั้งปัญหาทุกอย่างแล้วออกท่องเที่ยวกันสองคน บัดนี้ยัง
พัฒนามากขึ้น ถึงขั้นฉวยโอกาสที่เขาไม่อยู่บ้าน จัดการหมั้นหมายให้
น้องสาวตน แล้วยังจะยกให้เจ้าสามแสนเจ้าเล่ห์แห่งบ้านตระกูลซืออีก!

เมื่อเฮ้อเฮ้อเสียนคิดถึงตรงนี้ สีหน้าที่ไม่เป็นมิตรอยู่แล้วก็

น่ากลัวขึ้นกว่าเดิมอีกหลายส่วน

ชื่อฝาเคอตกใจสีหน้าของเขาจนแทบถอยหลังไปก้าวหนึ่งเงิบๆ ดูเหมือนเธอจะเสียใจจะรู้ว่านางตกใจสีหน้าของตน ด้วยไม่รู้ว่าทำอะไร จึงส่งยิ้มให้นางทันที แต่ผลที่ได้...กลับยิ่งน่ากลัว!

ชื่อฝาเคอเห็นรอยยิ้มบิดเบี้ยวของอีกฝ่ายแล้วก็ตกใจจนต้องสูดหายใจเย็นเอือกหนึ่ง และใช้พละกำลังทั้งหมดที่มีในร่างกายระยับความหุนหันที่จะสาวเท้าวิ่งหนีไปจากตรงนี้...ถึงกระนั้นนางก็ไม่มี ความกล้ามากพอที่จะเผชิญหน้ากับพี่ใหญ่เธอที่อารมณ์แปรปรวนต่อจริง ๆ ดังนั้นจึงรวบรวมความกล้าที่เหลืออยู่น้อยนิด ยิ้มบางพลางกล่าวออกไป “พี่ใหญ่เธอกำลังจะออกไปใช้หรือไม่เจ้าคะ เช่นนั้นข้าไม่รบกวนท่านแล้ว ข้าเพียงแวะมาหาท่านป่าเธอ ท่านป่าเธออยู่บ้านหรือไม่”

หากจะให้กล่าว เหตุใดท่านป่าเธอผู้แสนอ่อนโยน ใจดี และเป็นมิตรถึงได้ให้กำเนิดบุตรชายที่มีอารมณ์แปรปรวนเช่นนี้ได้กันนะ!

นางไม่กล่าวถึงท่านป่าเธอนั้นยังดี ทว่าพอกกล่าวถึงปู่ สีหน้าของเธอจะเสียใจก็ดำดิ่งทั้งราวกับกันหม้อ

“ไม่รบกวน อันที่จริงข้าก็กำลังจะไปหาเจ้าที่บ้านพอดี” เธอจะเสียใจกล่าวด้วยสีหน้าบึ้งตึง

เมื่อมาถึงจุดนี้ ชื่อฝาเคอผู้มีชนักติดหลังแต่คิดว่าตนเองยังโชคดียังอยู่เริ่มมองออกแล้ว นางรู้ว่าเรื่องนี้เบียดส่วนคงปิดต่อไปไม่ได้อีก จึงค่อยๆ หันมองหน้าเขา กัดฟันเอ่ยถาม “คือว่า...พี่ใหญ่เธอ ท่านรู้เรื่องของเธอเถียนแล้วใช้หรือไม่เจ้าคะ”

“หากเจ้าหมายถึงเรื่องการหมั้นหมายของเธอก็เถียนกับชื่อจิ้งไห่เรื่องนั้นข้ายมรู้แล้ว” เธอจะเสียใจพยายามอย่างหนักที่จะปรับสีหน้า

ตนเอง เพื่อให้ตนดูไม่ได้น่ากลัวถึงเพียงนั้น

อย่างไรเสีย คนตรงหน้าก็ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นสตรีที่เขาชอบพอ จะทำให้นางหวาดกลัวอีกไม่ได้

ถึงแม้...นางจะเป็นหนึ่งในผู้ก่อเรื่องนั้นก็ตาม!

แต่เฮ้อเฮ้อเสียนน่าจะไม่รู้ว่า ยิงเขากล่าวถึงเรื่องนี้ด้วยท่าหนึ่ง สงบมากเท่าไร...ก็ยิ่งทำให้ดูน่ากลัวมากขึ้น เช่นเดียวกับความเงิบสงบ ก่อนเกิดลมพายุซึ่งเป็นสัญญาณของพายุที่พร้อมโหมกระหน่ำ

“พี่ใหญ่เฮ้อ...ท่านอย่าโกรธเลยนะเจ้าคะ” ซื่อฝาคะเหินเช่นนั้นก็ขลุ่ยขลุ่ย รืบรืบายทั้งที่ตัวสั่นเทิ้ม “เมื่อวานเชอเถียนบอกข้าชัดเจนดีแล้วว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเพียงความเข้าใจผิด วันนี้ข้ามาถึงที่นี่ ก็เพื่อนำเงี้ยวของเชอเถียนมาคืนเจ้าคะ”

“ไม่ทันแล้วละ” เฮ้อเฮ้อเสียนกล่าว

“ไม่ๆๆ ทันเจ้าคะ” ซื่อฝาคะเหินรีบร้อนกล่าว “ข้าอธิบายทางแก้ของเรื่องนี้กับเชอเถียนแล้ว เราสองตระกูลรู้จักคุ้นเคยกันดี ย่อมพูดคุยกันได้ง่าย ในเมื่อทุกอย่างเป็นเรื่องเข้าใจผิด การแต่งงานครั้งนี้ก็ถือว่าเป็นโมฆะ อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ก็ยังไม่ได้ถูกแพร่งพรายออกไป ไม่มีคนนอกรับรู้ ทำให้เหมือนเพียงไม่มีอะไรเกิดขึ้น เชอเถียนและตระกูลเฮ้อก็จะไม่มีผลกระทบอันใด”

“เรื่องนี้แพร่ออกไปแล้ว”

“อะไรนะเจ้าคะ” ซื่อฝาคะเหินงอแงไป

“บัดนี้ เกือบทุกคนในตำบลงหลัวล้วนรู้เรื่องการหมั้นหมายระหว่างเชอเถียนกับพี่สามของเจ้าแล้ว” เฮ้อเฮ้อเสียนหลับตาก่อนเอ่ย

“อะไรนะ!” ซื่อฝาคะเหินเบิกตากว้างทันควัน “เป็นไปได้อย่างไร! ท่านเข้าใจผิดหรือเปล่าเจ้าคะ”

“เจ้าตามเข้ามา” เธอเชื่อเสียงมองนางผาตหนึ่ง กล่าวเสร็จ ก็หันหลังเดินออกไป

ชื่อผาเคอไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไร ได้แต่เดินตามเขาไปด้วย ความกังวล เพียงก้าวเท้าเข้ามาถึงเรือนหลักก็เห็นกล่องของขวัญวางอยู่เต็มพื้น ทำเอาหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะและหันไปหาเธอเชื่อเสียง โดยไม่รู้ตัว

“วันนี้ที่ข้าเพิ่งกลับมาถึง คนดูแลประจำร้านขนมมงคลก็ส่งของขวัญมาให้ เพื่อแสดงความยินดีกับตระกูลเธอ”

“นั่นอาจเพียงเพราะท่านป้าบอกกับที่ร้านของตัวเองว่าจะเตรียมขนมมงคลก็ได้ บัดนี้การแต่งงานถูกยกเลิก แคंपุดกับคนดูแลให้ชัดเจนก็พอ...ไม่น่าถึงขั้นทำให้ทั้งตำบลงงหัวรูดกันหมดกระมัง” ชื่อผาเคอรีบตอบ

“จากนั้น ร้านค้าต่าง ๆ ก็เริ่มทยอยส่งคนมามอบของขวัญเพื่อแสดงความยินดี” เธอเชื่อเสียงชี้ไปยังของขวัญที่วางเต็มพื้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย โดยไล่เรียงไปที่ละกอง “นี่ส่งมาจากหอจินหม่าน นี่ส่งมาจากโรงเตี๊ยมเซ่งซิง นี่ส่งมาจากร้านขายเสื้อผ้าตรงถนนฝั่งตะวันตก... นี่ส่งมาจากไหลฝูจี้”

หลังจากเขาเร่งรีบกลับตำบลงงหัวรูดมาอย่างเหน็ดเหนื่อย เดิมทีทุกอย่างเหมือนจะปกติ เว้นเพียงบิดามารดาที่เพิ่งกลับจากไปท่องเที่ยว ที่มีท่าทีแปลกไปเมื่อเห็นเขา...กล่าวได้นั่นไม่ใช่สีหน้าปกติของบิดามารดาที่ออกไปเที่ยวกลับมาแล้วได้เจอบุตรชายที่ไม่ได้พบมานาน!

เวลานั้นเขาไม่ได้สนใจอะไรมากมาย คิดเพียงว่าพวกเขาคงยังรู้สึกไม่สบายใจเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการโยนลูกแพรปัก

เสี่ยงทายเลือกคู่ในครั้งนั้น แต่เรื่องนั้นก็ผ่านไปนานมากแล้ว แม้ครั้งนั้น เขาจะโกรธ แต่บัดนี้ความโกรธหายไปจนแทบหมดสิ้น อย่างไรก็ตามเสียเวลาก็ก็คือเป็นยาชั้นดี...

นอกจากนี้ ได้หล้านี้บิดามารดาถูกเสมอมิใช่หรือ ด้วยเหตุนี้ เขาจึงทำได้เพียงปลอมโยนสองสามภรรยาขึ้น

“ขอเสียเงิน เจ้าไม่โกรธแม่ใช่หรือไม่” ฮูหยินเฮ่อมองเขาด้วยความรู้สึกผิด

...เขาจะพูดอันใดได้

เขาเพียงยิ้มบางแล้วเอ่ย “อืม ไม่ขอรับ”

“จริงหรือ” ฮูหยินเฮ่อดวงตาเป็นประกายทันที “เช่นนั้นเจ้าก็เห็นด้วยแล้วใช่หรือไม่”

“เอ่อ...หืม?” เขาพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว จากนั้นถึงได้รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง...เขาเห็นด้วยกับเรื่องใด

อีกด้านหนึ่ง ฮูหยินเฮ่อถึงตัวนายท่านเฮ่อด้วยความตื่นเต้นดีใจ กล่าวด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข “ข้ารู้อยู่แล้วว่าเธอเสียเงินไม่มีทางโกรธข้า ข้าเองก็ทำเพื่อลูกๆ ทุกคน”

เดี๋ยวก่อน เขาเห็นด้วยกับเรื่องอะไรไปหรือ เธอเชื่อเสียมองมารดาของตนที่กำลังตื่นเต้นดีใจอย่างไรสาเหตุ พลันรู้สึกได้ว่า... ลางสังหรณ์บางอย่างของเขาอาจเป็นจริง

ความจริงได้พิสูจน์แล้วว่า ลางสังหรณ์ของเขาถูกต้อง

เขายังไม่ทันได้ถามให้ชัดเจนว่าตนเองเห็นด้วยกับเรื่องใด ผู้ดูแลก็มารายงานว่าร้านขนมมงคลหลายแห่งที่อยู่ภายใต้การดูแลของครอบครัวพวกเขาต่างส่งคนมามอบของขวัญให้ บอกว่าเป็นการอวยพรเรื่องมงคลของเจ้าของร้าน

“เรื่องมงคลอะไรกัน” เขาชะงักไป ก่อนเอ่ยถาม

นายท่านเฮอและซูหยินเฮอที่กำลังตื่นเต้นดีใจเจียบลงทันที
ความเจียบโดยฉับพลันคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุด...

ผู้ดูแลคนนั้นน่าจะรู้สึกได้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติ เขาเหลือบ
มองนายท่านเฮอและซูหยินเฮอที่เจียบไปอย่างระแວดระวัง

“ข้าถามเจ้า เรื่องมงคลอะไร” เส้นเลือดบนหน้าผากของเฮอ-
เฮอเสียนเต้นตุบ ๆ น้ำเสียงก็ดังขึ้นด้วยเช่นกัน

ผู้ดูแลชะงักไปเพียงครู่ ไม่กล้าชักช้า รีบตอบทันควัน “คุณหนู
ใหญ่กับคุณชายเล็กของตระกูลซือได้หมั้นหมายกันแล้ว วันแต่งงาน
คือวันที่เจ็ดเดือนแปดขอรับ!”

ใบหน้าของเฮอเฮอเสียนดำคล้ำลงทันที เขาจ้องเขม็งไปทางคู่สามี
ภรรยาที่พึ่งพาอะไรไม่ได้

ซูหยินเฮอหดตัวเล็กลงเมื่อถูกบุตรชายจ้องและไปหลบอยู่ข้าง
นายท่านเฮอ “เจ้า...เจ้าเห็นด้วยแล้วไม่ใช่หรือ”

“ข้าเห็นด้วยตั้งแต่เมื่อใดขอรับ”

“ก็เมื่อครู...”

หากไม่ใช่เพราะบรรยากาศผิดปกตินี้ เฮอเฮอเสียนคงระเบิด
เสียงหัวเราะเพราะความโง่โง่

“ดี ๆ ๆ พวกท่านแน่ใจว่าข้าจะไม่มีวันเห็นด้วยกับการแต่งงาน
ครั้งนี้ จึงฉวยโอกาสเมื่อข้าไม่อยู่บ้านจัดการทุกอย่างโดยพลการสินะ!”
น้ำเสียงของเฮอเฮอเสียนดังขึ้นแปดส่วน

“ฮือ ๆ ๆ นายท่าน บุตรชายดูข้า...” ซูหยินเฮอเอามือปิดหน้า
จำให้สะอึกสะอื้น ท่าทางอ่อนแอไร้ทางสู้

นายท่านเฮอโกรธทันควัน “เจ้ามันอกตัญญู ดูแม่เจ้าได้อย่างไร!”

วิธีนี้อีกแล้วหรือ...

พอใช้เหตุผลพูดกับพวกเขา พวกเขาก็จะยกเรื่องความกตัญญู มาพูดกับเจ้าทันที เธอเชื่อเสียเน่คิดว่าหากเป็นเช่นนั้นต่อไป เขาคงต้อง อายุสั้นเป็นแน่

“เลิกแสดงได้แล้วขอรับ การหมั่นหมายครั้งนี้ข้าไม่เห็นด้วย”

“เจ้าลูกอกตัญญู! เรื่องแต่งงานล้วนเป็นคำสั่งพ่อแม่และคำพูด ของแม่สื่อ เกี่ยวอะไรกับผู้เป็นพี่ชายอย่างเจ้าด้วย” นายท่านเฮ่อทำที่ เป็นกล่าวเสียงดัง

เฮ่อเชื่อเสียเน่ตอบเสียงเรียบ “พี่ชายเปรียบดังบิดา”

“แต่ข้ายังไม่ตาย!” นายท่านเฮ่อโกรธจนหนวดเคราขยับ

ฮูหยินเฮ่อเห็นว่าไม่ได้การ จึงรีบปาดน้ำตา ก้าวขึ้นหน้าไปแยก พ่อลูกที่กำลังจะทะเลาะกัน “เฮ่อเสียเน่ แม่รู้ว่าเรื่องนี้อาจจะตันตันไป แต่หนนี้พวกเราไม่ได้ตั้งใจเลือกช่วงที่เจ้าไม่อยู่บ้านเพื่อตกลงเรื่อง การหมั่นหมายจริงๆ อันที่จริงบุตรชายคนสุดท้ายของตระกูลซือก็เป็น คนดีคนหนึ่ง และการหมั่นหมายครั้งนี้เฮ่อเถียนก็เป็นคนเลือกด้วย ตนเอง ดูความสมพงศ์แล้วก็ได้ระดับดีสุด เป็นดั่งคู่สวรรค์สรรค์สร้าง เชี่ยวนะ”

“ใครบอกว่าข้าเป็นคนเลือกการแต่งงานครั้งนี้กัน” ทันไต้ นั่น เฮ่อเชื่อเถียนก็วิ่งออกมาและเอ่ยด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

วันนั้นนางไม่ได้ไปไหน อยู่บ้านเพื่อรอซื้อผ้าเคอนำแก๊งเถียนมาคืน แต่จนป่านนี้ที่ตะวันลอยโด่งกลางท้องฟ้า ยายสหายตัวแสบนั้นก็ยัง ไม่เอามาคืน! หรือคิดจะคืนคำกันนะ! ขณะที่กำลังกังวล นางก็ได้ยิน เสียงพี่ชายกลับมา เฮ่อเชื่อเถียนรู้ได้ทันทีว่าตนมีที่พึ่งพาจึงรีบวิ่งออกมา จนกระทั่งได้ยินเรื่องที่มารดากล่าวเป็นตุเป็นตะ

“ก็...” ฮูหยินเฮ่อชะงักไปทันที

“ยายตัวแสบอาเคอนั้นพูดใช่หรือไม่เจ้าคะ นางยังบอกว่าวันนี้
จะนำเกิงเถี่ยเข้ามาคืน แต่บัดนี้กลับยังไม่มาเลย!”

ดอชบา

‘ซือผาเคอ’

มุ่มมันจะเป็นแม่สื่อมืออาชีพมาตั้งแต่เยาว์วัย

ข้อเสียของนางคือดื่มสุราเมื่อใด

จะพุ่งเข้าไปลวนลามบุรุษหล่อเหลาเมื่อนั้น

‘ลู่ฉีอวี่’ บัณฑิตชั่วโฉดผู้หล่อเหลาถูกต้อนหยกกลางสายลม

ข้อเสียของเขาคือยากจน ไร้ห้วนนอนปลายเท้า

เมื่อลู่ฉีอวี่เดินทางมาถึงตำบลลงหลัวแห่งนี้

เขาได้ยื่นมือเข้าช่วยเหลือแม่สื่อน้อยที่กำลังตกที่นั่งลำบากโดยบังเอิญ

แน่นอนว่า ‘วิธฤติบ’ ชื่นติเช่นนี้ ซือผาเคอจะปล่อยให้หลุดมือไปได้อย่างไร

นางจะต้องเป็นแม่สื่อจัดการเรื่องงานแต่งงานให้เขาให้ได้!

กว่าเหตุไฉนยิ่งพยายามจับคู่กลับยิ่งวุ่นวาย ผิดฝาผิดตัวซุลมุนจนอลหม่านไปหมด

ระหว่างนั้นสายตาที่ลู่ฉีอวี่มองแม่สื่อตัวน้อยก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป

แต่นางกลับซื่อมือกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ จนชวนให้ท้อใจยิ่งนัก

ไหนะยังมีเรื่องตัวตนที่แท้จริงของลู่ฉีอวี่อีก

ยากจน ? ไร้ห้วนนอนปลายเท้า ? อืม...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8024-8

9 786161 880248

325 บาท